

og tillige af Spørgsmaalet, om der ikke var andre Ting, der med lige saa megen Føje burde medtages, saa vil være nødvendig, idet man ikke godt vil kunne nøies med blot at stille Ændringsforslag mellem 2den og 3die Behandling. Der udfordres i saa Henseende en Drøftelse i et Udvalg, og jeg vil da haabe, at dette Udvalg vil anse det for Umagen værd at konferere med mig derom.

Forslagsstilleren (Bajer). Jeg skal, inden jeg vender mig til den ærede Ordfører for de to Ændringsforslagsstillere, begynde, hvor den høitærede Justitsminister slap, nemlig med det paa en vis Maade reiste Spørgsmaal om at drøfte Sagen videre ved at nedsette et Udvalg. Hvis man gif den Vej, tror jeg, man vilde komme endnu uheldigere frem, end man kom i Norge. I Norge har man begyndt med en Regjeringskommission, og paa Grundlag deraf fremlagde Regjeringen et Lovforslag, som Stortinget ikke har kunnet fordybe endnu, uagtet det et Par Gange har været fremme. Vil man derfor nu gaa den Vej her og nedsette et Udvalg, tror jeg vistnok, at man vil komme til at forsøge paa at gjøre den samme Æneste som en Regjeringskommission. Jeg tror, at det vil være for stor en Opgave at magte for et Udvalg, der skal virke under selve Samlingen, og jeg skal derfor kun aldeles foreløbig fraraade at gaa den Vej, men iøvrigt senere et Dieblit komme tilbage til det Samme. Jeg skal først udtale min Forundring over, at de to ærede Medlemmer, som have stillet Ændringsforslagene, have mødt hinanden her, thi det kan ikke være ubekendt for Nogen, der nærmere kender deres Anstuelser om dette Emne, at de i Grunden ere meget uenige heri. I det Væsentlige ere de uenige. Naar jeg skulde betegne det Standpunkt, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) indtager, og som navnlig gav sig tilkjennde i Begyndelsen af hans Foredrag idag, kunde der maasse passende sættes som Motto derover de Ord af den i disse Dage ofte nævnte norske Digter Henrik Ibsen, nemlig: „Jeg er ikke med til at flytte Briller, men slaa Spillet overende, saa har Du mig sikkert“, hvorimod det ærede Medlem for Præstø Amts 2den Valgkreds (D. Christensen) inærværet betegner det konservative, ja i en vis Henseende reaktionære Standpunkt. Men naturligvis kan man enes i Modstanden imod det oprindelige Forslag, der er fremsat af mig. Naar jeg nu meget maa tilraade det ærede Thing at stemme mod de stillede Ændringsforslag, saa maa jeg dog udtrykkelig gjøre opmærksom paa, at det ingenlunde er, fordi jeg er uenig i selve Realiteten af, hvad der er foreslaaet — der er endog Meget deraf, som jeg i højeste Grad kan sympathisere med — men jeg tilraader det, fordi jeg tror, at dette er den heldigste Maade at fremme den Sag paa, som vi

ønske at fremme. Jeg betragter de Ændringsforslag, som ere stillede eller rettere sagt hele det nye Lovforslag, som er fremsat — det er jo et helt nyt Lovforslag, som foreligger — som en Guldmønt, der først skal udmøntes i mange Smaapenge, inden man overhovedet kan komme til at bruge det. Jeg tror ikke, at jeg fornærmer de ærede Forslagsstillere ved at bruge dette Udtryk. Det maa jo dog vistnok være smigrende, at jeg betragter det som en virkelig værdifuld Guldmønt, overfor hvilket mit Lovforslag kun bliver at vurdere som en Kobbermønt. Jeg kunde maasse sammenligne dette nye Lovforslag med et Lovforslag, der for Spøjsse engang blev fremsat i et Kjøbenhavnst Dagblad for at karrikere et privat Lovforslag, der blev stillet op her i Thinget af et Medlem, der nu er meget langt herfra, og det var udtrykt saaledes, at man kunde lige saa gjerne forelægge et Lovforslag saalydende: § 1. Kjøbenhavn befestes tillands og tilvands, og § 2. Denne Lov gælder ikke for Fæxperne. — Ved at høre den ærede Ministers Foredrag blev jeg bestyret i den Formening, at disse 3 Paragrafer trængte til en hel Mængde andre Paragrafer, for at Sagen virkelig kunde blive praktisk. Saaledes begyndte vel den høitærede Minister med at sige, at hvad der staar i § 1, nemlig: „Over sin Sørfornem og Indtægterne deraf raader en gift Kvinde selv uden Mandens eller anden Børges Samtykke“, er Noget, som man neppe behøver at sige, thi det ligger paa en Maade allerede i Lovgivningen. Men paa hvilken Maade ligger det der? Det gælder jo netop om at bruge Lovgivningen paa rette Maade, og om i den Anledning at faae tilspøjet adskillige Bestemmelser. Her blev da berørt Spørgsmaalet om en Vgtespagt. Ja, det er et Spørgsmaal, som jeg kunde have ønsket at faae frem, og da jeg i en tidligere Samling stillede mit lille Lovforslag, gjorde jeg et Forsøg paa at faae det med; men jeg blev af Sagtyndige, som jeg henvendte mig til, overbevist om, at det krævede saa store Forarbejder, at jeg ikke vovede at bringe det i Forbindelse med dette Lovforslag. Saa vidt jeg veed, findes der et meget stort Materiale, men ganske vist kun Raamateriale, i Justitsministeriet, som maatte bearbejdes først, inden dette Spørgsmaal med Held kunde bringes frem. Naar de ærede Forslagsstillere have stillet det Forslag, som staar i § 3, at Vgtesæller, hvis Samliv faktisk er hævet, kunne hver for sig forde Fællesboet opløst ved Skifte, osv., saa er der allerede tidligere i et Blad fremkommet Betænklichkeiten derimod, idet der blev gjort opmærksom paa, at deraf kan blive Følgen, at man maatte ønske en betydelig Lettelse i Skifteafgifterne. Der blev rigtignok tilspøjet, at det kunde jo ogsaa gennemføres; men jeg tror, at, naar vi se hen til, hvor vanskeligt vi for ikke mange Aar siden havde ved at faae ordnet disse Afgifter, vil man